

Dr. Gojmir Krekov samospev „Šum vira in zefira“ je moderna skladba, a je vendar tudi kot taka primeroma dosti solidna in umerjena v svoji strukturi. Opozoriti hočem predvsem na spremljevanje, ki se mi zdi vsekako večjega pomena nego samospev. Prav čedno izpeljana figuracija, začenjajoča se takoj v prvem taktu:

se vije skoz celo skladbo. Tej — rekel bi — neprestani melodiji („melodia continua“ analogno po „basso continuo“) drži ravnotežje sledeči ritmično različen motiv:

ki pa je uporabljen le do konca prvega (molovega) dela; v drugem (durovem) delu preneha motiv s punktacijo, in melodija dobi vsekaz mirno, z obsežnimi in izbranimi akordi gosto nasičeno, nekako svečano podlago. Prepričan sem, da bi tole spremljevanje, igrano tudi samo zase, kot samostojna klavirska točka ne napravilo slabega vtiska. In še rajši bi jo videl v „Novih Akordih“ natisnjeno brez samospeva, ki se neglede na nekoliko drzno višino zlasti s svojim neprimernim besedilom za praktično izvajanje prav nič ne priporoča. Ta samospev spada v isti koš kot zadnjič Pavčičev zbor „Misli“ (Novi Akordi X. 1.). Na str. 20. v 1. taktu 2. sistema se nahaja v spremljevanju tiskovna napaka: najnižja nota na tem mestu je namreč *h* (*H*) in ne *d* kakor je tiskano, in tudi ne *dis*, kot bi si morda kdo sam utegnil popraviti. — A d a mi č e v moški zbor „Vasovalec“ je ubran na pristno narodne

in precej krepke, v zadnjem delu celo kar razposajene strune. Na vsak način efektna skladba. Tekst pa ni kaj prida. — Zepičeva „Je pa davi . . .“ je nezaten zborček, ki sigurno ne bo nikogar niti vznemiril, niti posebno navdušil. Sicer pa za enkrat na podlagi tega prvenca še ni mogoče soditi o zmožnostih skladateljevih.

Glasbeno - književna priloga prinaša na prvem mestu: Hinko Druzovičev spis: Glasbeno - pedagoške črtice. II. Muzikalnopedagoška društva. Slede poročila o koncertih, raznih domačih muzikalnih novostih, poročilo in ocena o hrvaški operi „Ogenj“, zložil Benit pl. Berse, poročilo o glasbenih društvih in razne zanimive notice bodisi iz slovenskega, slovanskega in splošnega glasbenega sveta. Priloga obsega 14 strani in je prav skrbno urejena. *Stanko Premrl.*

Anton Grum: **10 obhajilnih in 2 v čast presv. Srcu Jezusovemu** za mešani zbor. V Ljubljani 1910. Založil skladatelj. Tisk J. Blasnika nasl. Prodaja Kat. Bukvarna. Cena partituri 1 K. — Preprosti in lahki, formalno korektni in v pravem cerkvenem duhu uglasbeni napevi. Za šibkejše cerkvene zборе zelo prikladni in priporočljivi.

Frančišek Kimovec: **Srce Jezusovo**, vse hvale najbolj vredno. 21 pesmi na čast presv. Srcu Jezusovemu za mešani zbor. V Ljubljani, 1910. Založila Kat. Bukvarna. Cena partituri K 2'40, glasovi po 50 vin. — Te pesmi, kar mogoče umetno zložene in najiskrenejše občutene, je treba prištevati med najboljše cerkvene pesmi, kar jih imamo Slovenci. G. Kimovec nam podaja svoje pesmi v precej moderni fakturi. Pesmi niso ravno preveč lahke za izvajanje, vsaj večina ne; a kdor jih bo resno študiral in skrbno izvajal, bo imel veliko vsestranskega užitka od njih. *S. P.*

Mladim literatom.

V.

Ni sicer Bog ve kako velik naš krog, ali nekaj nas posebno veseli: uredništvo te-le listnice šteje namreč nekaj mladih prijateljev, ki so zares vztrajni, in čeprav niso bili njih pesniški izdelki takoj sprejeti, vendar mladi poetje niso postali malodušni, temuč nam zatrjujejo, da se hočejo še dalje in še globlje učiti in izpopolnjevati. Čimdalje bolj se tale zakotni urednik zaveda, kako težko je pravično oceniti poslane poizkuse ali umotvore, in čita jih po večkrat in ob raznih časih, da bi vsaj gotovo sodil, kakor pravi Tacit: sine ira et studio! Toliko je pa gotovo, kjer najde pristno čuvstvo in vsaj nekaj oblike, se že razveseli in gre h glavnemu uredniku ter mu z veseljem pripoveduje o mladih upih in nadah. Pristno čuvstvo! Saj veste, da pesnik, to je tisti srečni (nesrečni?) človek, ki čuti, globoko čuti, kar čutijo tisoči in tisoči drugih ljudi, in ki ume to tudi povedati, izraziti. Vsak človek sicer čuti veselje ali žalost, sveto navdušenje ali globok obup (in vkolikor vsak to občuti, vtoliko je vsak človek pesnik — cf. Und als letzter Dichter zieht der letzte Mensch hinaus — Anastasius Grün), toda povedati, izraziti svojih čuvstev ne ume, ne more vsak, ampak le tisti, komur je Bog dal ta dar. In po môči, sili čuvstev, ki jih izraža, sodimo, cenimo in — spoznavamo pesnika.

Več nego je barv v mavrici, več nego je vetrov na vetrovnici, je pa čuvstev v človeških srcih. Seveda niso vsa dobra, ne vsa plemenita (n. pr. maščevalnost, zavist itd.), vendar pravi pesnik umeje tudi taka čuvstva vpreči pred svoj voz tako, da mu služijo in ga vodijo k višjim ciljem.

Danes bi vas, mladi prijatelji, rad opozoril na eno čuvstvo, ki prešinja v naših časih nebroj tudi celo plemenitih src, na čuvstvo, ki pa nanje morda ne mislite: to je čuvstvo hrepenenja po veri, po Bogu. Premnogo jih je v naši dobi, ki nočejo biti mrzli bogotajci, ampak si prizadevajo, da bi izgubljeno vero mladosti zopet našli (Nemci pravijo: Gottsucher). Kaj ne bi tudi kateri vas poizkusil dati duška temu čuvstvu? ne bi poizkusil kazati pot, ki pelje kvišku — k Bogu?

To hrepenenje sodobnikov po čistih verskih vzorih kaj lepo izraža neka pesmica, ki sem jo prejel od nekdanje sotrudnice Dom in Sveta s pristavkom: da so minila že dolga leta, odkar več ne sodeluje pri listu in da se ji je življenje med tem časom silno izpremenilo, a popolnoma da ni nikdar zapustila svoje prve ljubezni in da jo zdaj z neko neodoljivo silo zopet vleče nazaj k Dom in Svetu. Po vsej pravici bi se morala pesem natisniti spredaj med drugim tekstom, a jaz (proseč, da pesnica, ki je natihem lepo napredovala, zopet